

den, er der vel ingen anden Vej at gaa end den her foreslaaede, skønt jeg for mit Vedkommende ikke kan erkende, at den i og for sig er meget tilfredsstillende. Formaalet maa jo dog være at skaffe de offentlige Kundgørelser den størst mulige Udbredelse, og det tror jeg ikke naas gennem en Statstidende. Jeg antager ikke — og det synes jo ogsaa, som om Forslaget selv forudsætter dette — at et saadant Blad vil faa mange Abonenter. Et Blad, der kun indeholder officielle Kundgørelser og maaske nogle Regnskabsoversigter fra Sparekasser og Kreditforeninger og andre Meddelelser, som Regeringen i øvrigt maatte finde det rigtigt at tilstille Bladet, bliver jo ikke Morskabslæsning. Det bliver ikke af den Slags Blade, man kan gøre Regning paa faar en stor Udbredelse. Erfaringen andre Steder fra tyder derpaa, i hvert Fald meddeles det mig fra Norge, hvor de have en lignende Statstidende, eller Kundgørelsestidende, som de kalde den, at der ingen er, som abonnerer paa den, eller dog saa godt som ingen. Den sendes omkring til Autoriteterne, og saa er der maaske nogle Sagførere og saadanne Folk, der holde den, men almindelige Læsere har den ikke, og det vil den her foreslaaede Tidende heller ikke faa, i hvert Fald ikke i noget stort Omfang. Hensigten: at faa Kundgørelserne spredte vidt omkring i Befolkningen, vil saaledes neppe blive naaet. Jeg antager da ogsaa, at man senere vil blive nødt til paa en eller anden Maade, gennem bestaaende Blade, eller hvordan man nu vil bære sig ad, at bringe Kundgørelserne videre omkring. Jeg tror, at det vilde kunne have ladet sig gøre at arrangere sig paa billig Maade med Blade omkring i Landet, der have en stor Udbredelse, hvis man ikke i Fjor havde været saa genial at sætte en ret betydelig Straf for at gøre Bladene større.

Men hvad Mangler der nu end maatte være ved Forslaget, og hvilke Tillægsbestemmelser det end vil blive nødvendigt at træffe senere, skønner jeg dog ikke, at der i Øjeblikket er andet for end at gaa den Vej, som her er foreslaaet, altsaa at vedtage Forslaget. Grunden til, at jeg bad om Ordet, var egentlig den, at jeg vilde støtte den Udtalelse, der faldt fra det ærede kongevalgte Medlem (Goos) om, at der burde indrømmes en lidt længere Overgangstid. Det blev meget stærkt fremhævet i Fjor fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, at noget Retskrav

kan der ikke være Tale om for de nuværende Privilegieejere, ja, ikke en Gang noget Billighedskrav, thi de have alle sammen været klare over, idet de overtog deres Privilegier, at disse kun vare givne indtil videre, og de maatte altsaa være forberedte paa, at de naar som helst kunde tages fra dem. Men da det jo aldrig eller saa godt som aldrig er sket, at de ere blevne tagne fra dem, i hvert Fald ikke ved Lov, skønt der har været Tale derom gennem en Række Aar, saa er det jo forstaaeligt, om de have tænkt: Det er gaaet hidtil, og det gaar nok fremdeles. Skønt jeg antager, at de fleste af de Avisudgivere, der nu sidde inde med Privilegierne, ikke vilde lide noget synderligt Tab, i hvert Fald ikke noget Tab, som kan være generende for dem, ved at denne Lov hurtig gennemføres, saa kan der jo, som det ærede kongevalgte Medlem (Goos) fremførte, gives Undtagelser, og det er mig bekendt, at der er saadanne Undtagelser. Jeg ved desuden ikke, om Sagen haster saa overordentlig meget, at man ikke kan tage det Hensyn, i det mindste at gøre Fristen for Gennemførelsen noget længere end her er foreslaaet. Det vil jeg for mit Vedkommende stemme for.

Steffensen: Ogsaa jeg vil tillade mig at anbefale, at Lovforslaget fremmes. Der blev jo i Fjor afgivet en Betænkning, hvori der blev stillet nogle Ændringsforslag; jeg tror oven i Købet enstemmigt. Vi have nu hørt et af Udvalgets Medlemmer, som synes at ville gaa imod de Forslag, han den Gang var med til at stille. Jeg vil dertil sige, at der i hvert Fald er et af dem, som det forekommer mig, man ikke ret vel kan lade være med at tage op og stemme for. Det er det, der gaar ud paa, at sidste Punktum i Lovforslagets § 2 skal udgaa, altsaa den Bestemmelse, at med Regeringens Tilladelse kunne ogsaa andre offentlige Institutioner, Kreditforeninger osv. faa optaget Kundgørelser i Statstidenden. Det forekommer mig, at man, hvis denne Bestemmelse bliver staaende, derved gaar Bladene noget for nær. De have en Interesse i at faa disse Avertissementer, og der synes ikke at være nogen tilstrækkelig Grund for Statstidenden til at konkurrere med dem paa dette Omraade. Formodentlig stilles nu alle de tidligere Ændringsforslag op igen, og i hvert Fald for det her omtalte Forslag vil jeg stemme, naar det kommer frem.

Der er i Dag blevet udtalt, at man maaske burde forlænge Fristen for Lovens